

NØVN

Minningarorð um Høgna

Føddur 2. desember 1964 –deyður 21. juli 2013

Tíðin rennur sum streymur í á, títt munnu bylgurnar falla, lítlum báti rekist eg á, áraleysur at kalla.

Soleiðis ljóðar fyrsta ørindi í yrkingini hjá Friðriki Petersen, og tíðin rennur al-samt víðari, hóast alt tykist støðga upp, tá álvarsom vanlukka rakar. Eitt ár er nú farið, síðan Høgna bróður bleiv tikin herfrá. 21. juli 2013 skuldi verða ein gleðisdagur í familjuni. “Bermuda-fólkini” komu aftur til landið, við fullum ryggsekki av upplivingum, medaljum og gleðisrómi og skuldu heiðrast, og í Sandavági skuldi systi hava barnadóp. Í strálandi sólskini fóru vit í kirkju, meðan vit umrøddu, at nú var tokan vekk, og “Bermuda-fólkini” heilt víst lendu í dag og kanska longu mundu verða á veg til Havnar.

Meðan líttla Lý bleiv borin til dópín, og sólin skein inn gjøgnum vindeyguni í Sandavágs kirkju, og lótan var so rík, hoyrdu vit samstundis nógván útrýkning. Lítið vardi tað okkum, at lív okkara nú var broytt og aldri bleiv tað sama aftur. Serstakliga hjá tær Sigurð góði, sum stóð gubbi og hjá tykkum Brynhild og Rannvá, sum komu heim frá eini ógloymandi ferð, saman við pápa tykkara og Bjørg, sum gleddi seg at síggja tykkum aftur og gjørdi klárt til móttøkuna í Havn, broyttist alt upp á eitt eygablikk við eini meiningsleysari vanlukku.

21. juli 2013 bleiv ein sorgardagur í familjuni. Høgna er ikki millum okkum longur. Ein maður, ein pápi, ein verpápi, ein sonur, ein versionur, ein beiggj, ein vinur, ein arbeiðsfelagi manglar. Eitt pláss er tómt, og saknurin er stórus, og hetta kemur at fylgja okkum restina av okkara ævi. Minnini og mongu góðu løturnar hava vit tó eftir. Stutt eftir at Høgna var farin í fjør,

varpaði Kringvarpið og SSP samstarvið út, hvussu týðningarmikið tað er at savna góð minnir saman sum familja. Hetta gjørdi Høgna og Bjørg betur enn nakar, og tí hava Bjørg, Sigurð, Brynhild og Rannvá og øll vit onnur, sum eftir sita, so ótrúliga nógv góðar løtur, at minnast aftur á.

Vit minnast løturnar heima á Svalbardsvegnum, í Saksun, í Klokkegøtu, fiskitúrarnar ymsa staðni í landinum, túrin tit gjørdi í Ný Sælandi, allar tær frálíku máltíðirnar Høgna gjørdi okkum, allar badmintonløturnar, alla hjálpina hann gav okkum..... Soleiðis kunnu minnir aftan á minnir takast fram úr huganum og geva ugga og gleði, hóast sorgin og saknurin fyllir so nógv, fyri øll sum eftir sita.

Mini barnaminnir innihalda sum oftast setningin: Jens Christian, Birgiri og Høgna-teir blivu sum oftast nevndir allir sum ein og vóru allir sum ein, tó so ymiskir. Undir einari mynd av Jens Christiani, Birgiri og Høgna og mær, sum bleiv lögð út á Facebook fyri tíð síðan, var ein viðmerking “Bjørnebanden og ein stalkari” og henda skemtiliga viðmerking lýsir tað so væl. Nú manglar ein av Bjørnebandanum ella Carlsson-brøðrunum, sum einaferð bleiv skrivað um í bløðunum, tað tíðina, tá tá teir vunnu alt, sum var at vinna í borðtennis, og eg var so stolt av teimum.

Høgna friðaligur, dugnaligur, arbeiðsamur, treiskur, ordiligur, skemtiligur, elskuligur, hóvligur við sínum stillføra smíli. Tú fylti ikki nógv við at gera tað stóra burtur úr tær sjálvum, men tú útfylti so sera nógv leiklutir, í familjuni, á arbeiðsplássinum, í vinarskarinum, í badmintonhøpi og so nógv aðra staðni við. Vit sakna teg so ómetaliga nógv, takk fyri tann, tú var og fyri alt tú vart fyri okkum øll.

Elisabeth

Til minnis um Tórálvur Poulsen Skopun

Sum andaðist 19 mai 2014

Tórálvur Poulsen var føddur í Skopun 15 nov. 1919 og andaðist 19. mai 2014, hann var sonur til Martin í Flyttingi og Lovisu, sum var ættað úr Skemmuni heiman av Sandi.

Tórálvur giftist við Ingigerð, sum var dóttur til Gregor Hentze og Elisabeth hjá Dikkinum. Tey fingi seks børn saman, harav tann fyrra Marita, sum doyði sum smágenta vegna sjúku. Mær untist at giftast Elinu, yngstu dóttir teirra í 1987, og tá kom eg at kenna Tórálv væl, og høvdu vit nógv góðar løtur saman. Og eftursum at eg misti mínu foreldur bráðliga vegna sjúku, stutt eftir at vit giftust, so blivu Tórálvur og Ingigerð sum foreldur fyri meg.

Fekk høvið at luttaka og vera saman við honum, bæði á sjógvi og landi. Stuttligt at eygleiða slíkan skilamann til arbeiðis. Væl dámdi mær at fara burtur í haga við Tórálv, altíð hevði hann hund. Oftast fóru vit niðan frá tí syðru rættini, niðan á Eldingina og niðaneftir markinum.

Seyðurin sum var farin avleið kom sær heim aftur til savningarstaðin. Niðan ímóti Eiriksfalli og víðari vesturum í Oknadalin. Hann var røktingarmaður í Skopunarhaga í 53 ár, til hann gavst vegna aldur, og tí at eyguni vóru farin at bila. Honum dámdi sera væl at rógva út, og tað var sera stuttligt og gevandi at fara onkran túrin við honum. Sonur okkara Rói dámdi eisini væl at fara á flot við abbanum. Seinasta túrin vit vóru undir oynni og fingi eitt kók, stýrði

hann meginpartin framvið landi, og væl gekk at síggja ýti eftir egnaskurðviðgerð sum hann fekk fyri fáum árum síðani. Tá sungu vit leið meg einaferð enn út á dekki. Hann minnst tá ið bátarnir sigldu inn í Skopunar havn fyrstu ferð. Honum untist eitt langt lív og upplivdi stórar broytingar í samfelagnum.

Hann var trúfastur í Skopunar kirkju, hann var takksamur fyri lívið og sera glaður tá tey nærmastu komu á vitjan. Hugvekjandi var at koyra fyrstuferð í undirsjóatunnlinum við honum, og hoyra tankar hansara um alt sum rørir seg á botni, men nú var alt omanfyri høvur okkara!

Um aldarskiftið var skipa fyri fólka fundi á Slætataratindi, og tá var hann hin elsti av okkum øllum sum niðan komu. Fyrstu ferð hann var í flúgvana komu Ingigerð og hann til Íslands at vitja okkum. Hann var so glaður fyri túrin. Hann segði seg nú verða mettán av døgum, spurdi børnini, um hann hevði verið ein góður pápi og ynskti, at Jesus skuldi verða eftir hjá okkum øllum. Mær untist ikki at koma til jarðaferðina, men vil nýta høvið og siga honum takk fyri alt vit høvdu saman. Harrin styrki teg Ingigerð, børn, abba og langabbabørn og okkum øll sum sakna hann.

Æra verður minni um Tórálv í Flyttingi.

Egersund juli 2014

Símun

Lesið

Sosialin

-so eru tit við!